

UKÁŽKY Z KNIHY

Medzi ľuďmi som zahliadol úbohú postavičku akéhosi idiotka s údmi vykričenými od obrny. Čo bolo najhoršie, vyzeralo to (súdiac podľa jeho správania), že ochrnutiu sa nevyhol ani mozog. Veľmi ma teda pobúrilo, keď som zazrel, ako toho chudáka voľajaký šesťnásťročný výrastok surovo udrel do debilnej tváre, až mrzák padol na kamennú dlažbu. Planúc rozhorčením som aj zabudol, že sa nachádzam v cudzom meste, a otočil som sa, aby som vyťal tomu výtečníkovi zaslúžený pohlavok. Vtom som pocítil mocný stisk na ramene. Bol to Gaius. Mal zaťaté sánky a z očí mu metali blesky. Domnieval som sa, že nechce, aby som sa namočil (ako cudzinec) do nejakého incidentu, ale že si to s tým čurákom vybaví ako čestný obyvateľ mesta on sám. Poznal som totiž Gaia ako človeka veľmi pevných zásad a humanistických náhľadov; neveril som, že by strpel takú nehoráznosť bez toho, aby zasiahol. Idiot na zemi prenikavo kvíľil. Na moje do istej miery značné prekvapenie sa však Gaius otočil chrbtom a ťahal ma preč. Všimol som si, že sa zopár ľudí na ten krik otočilo, keď však zbadali pokrivenú postavičku, bez záujmu sa odvrátili a pokračovali vo fotografovaní. Iní si krik vôbec nevšímali, akoby sem na nádvorie kaštieľa patril, hoci, to vám poviem, bol strašný a ja som mal dosť nespravodlivo chuť tej úbohej hrbke kostí vlastnoručne zapchať ústa. Keď som však zbadal výrastka, ako si frajersky zapaluje cigaretu a bonvivánskym krokom sa vzdľahuje, vytrhol som sa Gaiovi, že tomu chuligánovi vytmem nie jeden pohlavok, ale dva. Gaius ma však teraz chytil omnoho dôraznejšie, až som vykrikol, zopár ľudí sa otočilo a podozrievavo sa pozrelo, čo ma prekvapilo, nie na Gaia, ale na mňa. – Je zdravý, – povedal im Gaius rečou mesta, ktorej som už ako-tak rozumel, bola to akoby zmes francúzštiny s istými slovanskými prvkami.

– Zdravý, – povedal Gaius ešte raz, – ako rybička, – a ťahal ma preč.

– Tradícia, – zavrčal mi do ucha, – tradícia... Vonku ti všetko vysvetlím.

(str. 11, poviedka Mesto mrzákov)

„Som nesmierne pravdovravný,“ povedal Keith. „A ak sa nemýlim, povedal som vám, inšpektor, že som vypátral vraha.“

V tej chvíli vbehol do jedálne Wilkins, v ruke ešte držal striebornú táčnu. Na tvári sa mu zračila nekonečná hrôza.

„Môj pán... je mŕtvy!“ vykrikol Wilkins.

„To vieme, Wilkins,“ unavene prikývla Nancy, „Clayton bol zavraždený. Sám ste volali na políciu, Wilkins, pamätáte sa?“

„Ale on je...“ jachtal staručký majordómus, „tam hore... vo svojej pracovni!“

„Tam bol, kým sme neodniesli telo,“ povedal pokojne Estrade.

„Je tam... teraz!“ skríkol Wilkins. „Teraz idem odtiaľ! Pán Chesterton... sedí zavraždený vo svojej pracovni na stoličke!“

„Dočerta, Wilkins, nežartujte!“ zvolal Estrade a vychytilo ho zo stoličky. Náhlivo som ho nasledoval.

„Adelaide, ty zostaneš tu,“ povedala jej Kema, keď sa Adelaide mátožne začala zdvíhať zo stoličky. „Tých šokov bolo na teba dnes už dosť.“

Utekali sme hore schodmi popri studenom železnom zábradlí tak ako predtým, keď sme v Claytonovej pracovni učinili ten príšerný nález. Zdalo sa mi, akoby sa vrátil čas. Utekal som druhýkrát po tom istom výzgjajúcom drevenom schodisku s rovnakým temným tušením, len tentoraz bola moja úzkosť azda ešte zvieravejšia.

Dvere boli tentoraz otvorené. A hneď ako som vbehol do pracovne za inšpektorom, uvidel som mŕtveho Claytona.

Presne tak ako po prvý raz, sedel na stoličke. Telo sa mierne opieralo o stôl, inak by spadlo.

Estrade k nemu priskočil a rozdrapil mu košeľu. Pod košeľou bola na zmodranom krku stiahnutá kravata.

„Čo sú to za makabrické žarty!“ zvolal Estrade. „Predsa som na vlastné oči videl, ako ho chlapi odniesli...“

„A boli sme celý čas dolu v jedálni, takže nikto by okolo nás nemohol preniesť mŕtvolu naspäť. A vchodové dvere sú zamknuté. Ďalšia záhada!“ doplnil som.

(str. 298, poviedka Záhada časových štruktúr)